

สำนักเลขานุการคณะกรรมการรัฐมนตรี
รับที่..... ๔๓๕๑ ว.๙๘
วันที่..... ๒๙ มิ.ย. ๒๕๕๔ ๑๒-๖๗
เวลา.....

ด่วนที่สุด

ที่ นร ๐๙๐๑/ ๑๑๗๗

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
๑ ถนนพระอาทิตย์ เขตพระนคร
กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

๘๗ เมษายน ๒๕๕๔

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ.

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขานุการคณะกรรมการรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๓/๑๓๓๗๓
ลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๓

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขานุการคณะกรรมการรัฐมนตรีแจ้งให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาทราบว่า คณะกรรมการรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๓ อนุมัติหลักการร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. ตามที่กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเสนอ โดยให้แยกเป็นพระราชบัญญัติต่างหากจากพระราชบัญญัติกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๙ และให้ส่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณา โดยให้รับความเห็นของส่วนราชการที่เกี่ยวข้องไปประกอบการพิจารณาด้วย แล้วส่งให้คณะกรรมการประสานงานสภาผู้แทนราษฎรพิจารณา ก่อนนำเสนอสภาผู้แทนราษฎรพิจารณាល้วนไป ความละเอียดทราบแล้ว นั้น

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีการายบุคคล เนื่องจากได้รับพระราชบัญญัติดังกล่าวให้คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๒) ตรวจพิจารณาแล้ว และคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๒) มีความเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. ยังมีความไม่ชัดเจนในรายละเอียดบางประการ กล่าวคือ

(๑) ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้กำหนดหลักการสำคัญให้มีการส่งเสริมและคุ้มครองกีฬาอาชีพ แต่จากการพิจารณาเนื้อหารายละเอียดของร่างพระราชบัญญัติ ปรากฏว่า บทบัญญัติส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นการควบคุมหรือจัดระเบียบกีฬาอาชีพ เช่น กำหนดให้นักกีฬาอาชีพต้องขอเมียบัตรประจำตัวซึ่งออกโดยหน่วยงานของรัฐ หรือการประกอบธุรกิจกีฬาอาชีพหรือการจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพต้องได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากนายทะเบียน โดยผู้ประกอบธุรกิจกีฬาอาชีพหรือผู้จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพต้องเสียค่าธรรมเนียมในอัตราที่สูง บทบัญญัติตามร่างพระราชบัญญัตินี้จึงมีลักษณะเป็นการจำกัดทำให้เกิดนักกีฬาอาชีพได้ยาก และจะเป็นอุปสรรคในทางกฎหมายที่จะขัดขวางต่อการพัฒนานักกีฬาอาชีพได้ต่อไป จึงเห็นว่าการตราบทบัญญัติในลักษณะดังกล่าวควรพิจารณาถึงความจำเป็นในการตระหนักและความสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญด้วย

(๒) ความหมายของคำว่า “กีฬาอาชีพ” “นักกีฬาอาชีพ” “บุคลากรกีฬาอาชีพ” และ “ธุรกิจกีฬาอาชีพ” ตามคำนิยามซึ่งปรากฏในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ยังมีความไม่ชัดเจนซึ่งอาจทำให้ครอบคลุมถึงบุคคลหรือกรณีอื่นได้ เช่น กรณีบุคคลใดจะถือเป็นนักกีฬาอาชีพจะพิจารณา

จากเกณฑ์การมีรายได้หลักจากการเล่นกีฬาหรือเกณฑ์การเป็นสมาชิกของสโมสรหรือสมาคมกีฬา ซึ่งจากความหมายดังกล่าวอาจไม่ครอบคลุมนักกีฬาอาชีพที่รับราชการเป็นข้าราชการตำรวจ ทหาร และพลเรือน ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก และในขณะเดียวกันนักกีฬาสมัครเล่นซึ่งได้รับค่าตอบแทน ก็อาจจะอยู่ในความหมายของนักกีฬาอาชีพไปด้วย รวมทั้งมีเมืองทบัญญัติแยกระหว่างนักกีฬาประเภททีม ที่มีสังกัด และนักกีฬาประเภทเดี่ยวที่ไม่มีสังกัด ซึ่งจะเป็นปัญหาในการนำกฎหมายไปบังคับใช้ในกีฬา แต่ละประเภทซึ่งมีลักษณะแตกต่างกัน

(๓) ปัจจุบันได้มีการตราพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๘ และ มีการออกข้อบังคับการกีฬาแห่งประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับกีฬาอาชีพ และสมาคมกีฬาอาชีพ โดยมี วัตถุประสงค์เพื่อเป็นการส่งเสริมกีฬาอาชีพอยู่แล้ว หากร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีผลใช้บังคับ อาจทำให้เกิดปัญหาความซ้ำซ้อน หรือการบังคับใช้กฎหมายที่ขัดกันในการนี้ได้

(๔) โดยที่ไว้เป็นอophilic ภาระและความสัมพันธ์ระหว่างนักกีฬาอาชีพและสมาคมหรือ สมาคมที่นักกีฬาอาชีพนั้นสังกัดอยู่ ทั้งสองฝ่ายจะมีข้อตกลงในสัญญาระหว่างกันโดยรัฐไม่เข้าไป แทรกแซง และเมื่อมีข้อโต้แย้งจนเกิดเป็นข้อพิพาทย่อมถือเป็นคดีแพ่งทั่วไป ดังนั้น หากรัฐใช้อำนาจ เข้าไปแทรกแซง และเกิดข้อโต้แย้งจนเป็นข้อพิพาทขึ้นย่อมถูกดำเนินคดีปกคล่อง และหากพิจารณา ถึงบทบาทของภาครัฐในบางประเทศจะพบว่า ภาครัฐจะมีบทบาทเพียงเข้าไปช่วยเหลือดูแลนักกีฬา อาชีพให้ได้รับความเป็นธรรม โดยจะควบคุมดูแลเฉพาะในบางเรื่อง เช่น ป้องกันไม่ให้มีการให้ ทรัพย์สินจุวงใจแก่นักกีฬาอาชีพหรือผู้ตัดสินโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือป้องกันมิให้การแข่งขันกีฬา ขาดความเที่ยงธรรม และในส่วนที่เกี่ยวกับมาตรการคุ้มครองหรือส่งเสริมกีฬาอาชีพ ภาครัฐจะใช้ มาตรการตามกฎหมายแรงงานหรือมาตรการทางภาษีเป็นเครื่องมือ เช่น การกำหนดวันเวลาทำงาน วันหยุด ค่าตอบแทนในการทำงาน สวัสดิการต่างๆ การจัดสรรผลประโยชน์ และการจัดปัจจัย การเก็บภาษีซ่อน

ด้วยเหตุผลดังกล่าว เพื่อให้เกิดความชัดเจนคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๒) จึงได้มอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายและวิธีปฏิบัติของ นานาประเทศจากเอกสารทางวิชาการต่างๆ เช่น ตำราต่างประเทศ รายงานการวิจัย และวิทยานิพนธ์ ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก เพื่อประกอบการพิจารณา ตลอดจนเชิญบุคคลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับกีฬาอาชีพ เช่น สมาคมกีฬาประเภทต่างๆ คณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทย นักกีฬาอาชีพ และ ผู้เชี่ยวชาญในวงการกีฬาอาชีพ มาให้ข้อมูลและแสดงความคิดเห็น ซึ่งผลจากการศึกษาและรับฟัง บุคคลดังกล่าวปรากฏว่า คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๒) ได้รับทราบถึงแรงมุ่งที่แตกต่างจาก บทบัญญัติตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

บัดนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๒) ได้รับฟังความคิดเห็นจากบุคคล ที่เกี่ยวข้องเสร็จสิ้นแล้ว ดังนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๒) จึงได้วางกรอบการพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้ ๔ ประการ ดังนี้

(๑) ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ควรเป็นกฎหมายที่มีหลักการเป็นการมุ่งส่งเสริมและ คุ้มครองกีฬาอาชีพมากกว่าการควบคุม

(๒) ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ควรมีบทบัญญัติกำหนดรายละเอียดไว้ในทุกเรื่อง แต่ควรมีบทบัญญัติที่กำหนดหลักการหรือกรอบกว้างๆ เพื่อให้อำนาจผู้ที่เกี่ยวข้องไปจัดให้มีการ ตรากฎหมายในระดับอนุบัญญัติหรือกำหนดรายละเอียดตามความจำเป็นและเหมาะสมได้ต่อไป

(๓) การกำหนดความหมายของคำต่างๆ ในบทนิยามตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เช่น กีฬาอาชีพ นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และธุรกิจกีฬาอาชีพ ควรมีรายละเอียดที่ชัดเจน และสอดคล้องกับมาตรฐานสากลของกีฬาอาชีพ

(๔) ควรมีการกำหนดมาตรฐานการเรื่องต่างๆ เพื่อให้มีระเบียบการจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพที่มีความเที่ยงธรรม และสอดคล้องกับมาตรฐานสากล ตลอดจนมีมาตรการดูแลสัญญาระหว่างนักกีฬาอาชีพและสโมสรหรือสมาคมที่นักกีฬาอาชีพนั้นสังกัดเพื่อให้เกิดความเป็นธรรม

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาจึงขอเรียนรายละเอียดในเรื่องดังกล่าวมา�ัง สำนักเลขานุการคณะกรรมการรัฐมนตรีเพื่อพิจารณานำเสนอคณะกรรมการรัฐมนตรีต่อไป ทั้งนี้ หากคณะกรรมการรัฐมนตรีพิจารณาให้ความเห็นชอบตามหลักการดังกล่าว คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๒) จะได้จัดทำร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ตามหลักการดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายอัชพร จาจุ่นดา)
เลขานุการคณะกรรมการกฤษฎีกา

ฝ่ายกฎหมายการศึกษา ๒
โทร. ๐ ๒๒๒๒ ๐๒๐๖-๙ ต่อ ๑๕๓๕ (นางสาวนีร์ฯ)
โทรสาร ๐ ๒๒๒๒ ๕๑๖๙
www.krisdika.go.th
www.lawreform.go.th